

Sygn. akt V KK 23/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 czerwca 2013r.,
sprawy **F. B.**
skazanego z art. 284 § 1kk w zw. z art. 294 § 1 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 października 2012 r., sygn. akt [...] zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 14 czerwca 2012 r., sygn. akt [...],

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 14 czerwca 2012 r., uznał F. B. za winnego czynu wypełniającego dyspozycję art. 294 § 1 k.k. popełnionego w dniu 11 stycznia 2011 r. w S. na szkodę I. B. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 2 i § 4 pkt 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat, zaś na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody przez zwrot I. B. kwoty 393.021,18

zł w terminie tygodnia od uprawomocnienia się wyroku oraz obciążył oskarżonego kosztami sądowymi.

Wyrokiem z dnia 17 października 2012 r., Sąd Apelacyjny po rozpoznaniu apelacji obrońcy, zarzucającej błąd w ustaleniach faktycznych co do zamiaru, z jakim działał oskarżony, zmienił zaskarżony wyrok jedynie w ten sposób, że za podstawę wymiaru kary przyjął art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 2 i § 6 pkt 3 k.k., zaś za podstawę prawną obowiązku naprawienia szkody art. 72 § 2 k.k., a w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację wywiódł obrońca skazanego, który zarzucił „rażącą obrazę prawa procesowego, stanowiącą bezwzględną przesłankę odwoławczą, a to art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 77 § 1 pkt 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych poprzez rozpoznanie apelacji od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 14.06.2012 r. przez Sąd Apelacyjny w składzie , do którego wyznaczony został w charakterze sprawozdawcy sędzia Sądu Okręgowego nielegitymujący się delegacją do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Apelacyjnym”, po czym wniósł o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł i jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W razie skazania na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania kasacja może być wniesiona przez stronę tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Zarzucone w skardze uchybienie z art. 439 § 1 pkt 2 *in princ* k.p.k. („sąd był nienależycie obsadzony”) w niniejszej sprawie jednak nie wystąpiło. Brak w aktach sprawy dokumentu o delegowaniu sędziego nie oznacza niedokonania aktu delegacji przez uprawniony organ. W tej sprawie sędzia Sądu Okręgowego w S. – M. K. został delegowany do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Apelacyjnym w dniach 16 i 17 października 2012 r. na podstawie art. 77 § 9 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2001 r. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) przez prezesa tego Sądu (zob. k. 28 akt SN). Zaskarżony kasacją wyrok zapadł jak wspomniano wyżej – w dniu 17 października 2012 r. , czyli w dacie obowiązywania delegacji.

W myśl art. 77 § 10 tej ustawy, aktu delegowania nie dołącza się do akt spraw sądowych. Brak aktu delegacji w aktach nie oznacza więc niewypełnienia wymogu z art. 77 § 1 (delegacja „ministerialna”) albo § 9 (delegacja „prezesowska”). To oczywiste zapatrywanie było już wcześniej wyrażane w judykaturze (zob. postanowienia SN: z dnia 17 czerwca 2003 r., V KK 138/02-lex 78835, z dnia 3 czerwca 2008 r., V KK 175/08 – OSNKW-R 2008, poz. 1197 CD, z dnia 16 listopada 2010 r., III KK 358/10 – OSNKW-R 2010, poz. 2262).

Dlatego orzeczono jak w postanowieniu.